

Arrest

nr. 164 938 van 30 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 5 juni 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 6 mei 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. KAIRET, die loco advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekers, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, dienen op 26 februari 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 6 maart 2015 vragen de Belgische autoriteiten aan Frankrijk om de overname van verzoekers op grond van artikel 12 § 4 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (verder: Dublin-III-Verordening).

1.3. Op 21 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding voor de beide verzoekende partijen een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

1.4. Dit zijn de bestreden beslissingen

1.5. De bestreden beslissing inzake eerste verzoekende partij luidt als volgt:

**“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam : A. A. (alias FR: Al-Asadi)
voornaam : A. J. I. (alias FR: A. J. I.)
geboortedatum : 17.02.1963
geboorteplaats : Bagdad
nationaliteit : Irak

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde op 26.02.2015 in België te zijn aangekomen. Dezelfde dag vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Irak te bezitten en geboren te zijn in Bagdad op 17.02.1963.

Een consultatie in de Europese visadatabank toont aan dat er voor betrokkene door Frankrijk een visum werd afgeleverd door de bevoegde diplomatieke post in Bagdad, Irak. De bevoegde Franse autoriteiten hebben op 06.05.2015 het overnameverzoek voor betrokkene ingewilligd.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 03.03.2015 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en hij nooit elders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde dat hij op een onbekende datum vermoedelijk in januari 2015 vanuit Bagdad in Irak per vliegtuig van een onbekende vliegtuigmaatschappij naar vermoedelijk Istanbul in Turkije reisde waar hij gedurende vier of vijf uur verbleef alvorens per transit per vliegtuig van een onbekende maatschappij naar een onbekende Europese luchthaven gereisd zou zijn waar hij op een onbekende datum zou zijn aangekomen. Op een onbekende datum zou betrokkene vervolgens per auto naar Brussel in België gereisd zijn waar hij op 26.02.2015 zou zijn aangekomen en waar hij nog dezelfde dag het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten. Betrokkene werd geconfronteerd met de informatie uit de Europese visadatabank waaruit blijkt dat de bevoegde Franse diplomatieke post in Bagdad, Irak een visum voor betrokkene afgeleverd heeft. Betrokkene verklaarde daarop dat zijn vingerafdrukken daar waarschijnlijk genomen werden maar dat hij dit niet zeker weet. Betrokkene verklaarde verder dat hij zich op de Franse ambassade in Bagdad heeft aangeboden en dat zijn vingerafdrukken daar waarschijnlijk genomen werden en dat het visum zich waarschijnlijk in het valse Iraakse paspoort bevond dat de smokkelaar later in beslag nam. Betrokkene verklaarde verder dat hij nooit in het bezit is geweest van een eigen paspoort.

Niettegenstaande de verklaringen van betrokkene dat hij nooit een paspoort gehad zou hebben en dat de smokkelaar een vals Iraaks paspoort in beslag heeft genomen en de verklaring van betrokkene dat hij zich heeft aangeboden op de Franse ambassade in Bagdad waar waarschijnlijk zijn vingerafdrukken werden genomen en dat het visum zich bevond in het paspoort dat de smokkelaar in bezit heeft genomen, dient te worden opgemerkt dat uit een consultatie van de Europese Visadatabank blijkt dat aan betrokkene een visum kort verblijf (type C) werd uitgereikt door de bevoegde Franse diplomatieke post in Bagdad, Irak. Op basis van de voorgaande informatie werd voor betrokkene op 06.03.2015 een overnameverzoek aan de Franse autoriteiten gestuurd op basis van art. 12§4 van de Verordening van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 (verder:

Dublin-III-Verordening). De Franse autoriteiten⁽²⁾ willigden op 06.05.2015 dit verzoek tot overname in op basis van art. 12§4 van de Dublin-III-Verordening.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Frankrijk voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Frankrijk een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Frankrijk dan in België zou genieten. Frankrijk heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Franse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Frankrijk een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Franse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Frankrijk hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Franse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verbleef heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Aangezien uit de beschikbare informatie uit de Europese Visadatabank blijkt dat er een visum voor betrokkene was afgeleverd door de bevoegde Franse autoriteiten werd betrokkene gevraagd of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling of andere bepaalde redenen die een verzet tegen een mogelijke overdracht naar Frankrijk zouden rechtvaardigen of redenen heeft waarom hij niet naar Frankrijk kan terugkeren. Betrokkene verklaarde daarop dat dit is omdat hij nooit eerder in Frankrijk geweest is (DVZ, vraag 36). Betrokkene brengt echter geen redenen aan die een verzet tegen een overdracht aan Frankrijk zouden kunnen rechtvaardigen omwille van redenen die verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Franse autoriteiten. De verklaring van betrokkene dat hij nog nooit eerder in Frankrijk geweest is, kan dan ook niet als gerechtvaardigd beschouwd worden om zich te verzetten tegen een overdracht. Wat bovendien een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Frankrijk dient te worden opgemerkt dat uit een analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Frankrijk (European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, "Dublin II Regulation National Report – France", European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, December 2012; Bureau of Democracy, Human Rights and Labour, « Country Reports on Human Rights Practices for 2013 – France », US State Dept. Publicatie 2014 ; Salignat Claire & Véronique Planès-Boissac, 'Asylum Information Database – Country Report – France', AIDA, 26.01.2015 ; Amnesty International Report 2014/15 « The State Of The World's Human Rights – France », publicatie 2015 ; ELENA Weekly Legal Update - 20 February 2015 – Commissioner for Human Rights Report on France – unofficial translation) blijkt, dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Frankrijk of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Frankrijk automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. Uit een analyse van deze verschillende rapporten blijkt dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Frankrijk dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Frankrijk worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Dat betrokkene bij een overdracht aan Frankrijk in het kader van de Dublin-Verordening geen opvang zou krijgen of daar geen recht op zou hebben zoals bepaald in de opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003 blijkt alleszins niet uit een analyse van de aangehaalde rapporten. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de

geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG , 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat , die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG , 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-III-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te dergelijke structurele tekorten vertonen waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van de aangehaalde informatie echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Frankrijk zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van het hierboven aangehaalde rapport kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Frankrijk autoriteiten, op het leven, de vrijheid of de fysieke integriteit van betrokkene worden vastgesteld. Een kopie van het desbetreffende rapport wordt in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene toegevoegd. Op basis van deze informatie en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande Frankrijk van de autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Frankrijk een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Frankrijk er toe zal leiden dat hij gerepatrieerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Franse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Franse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie (03) werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig en gehuwd is en verklaarde dat hij geen familie in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Betrokkene verklaarde wel dat hij samen met zijn echtgenote Al Assadi Genan Abdeladhim Ahmed (o.v. 8.027.894) asiel aanvraag in België op 26.02.2015. Uit het administratief dossier van betrokkene en zijn echtgenote Al Assadi Genan Abdeladhim Ahmed (o.v. 8.027.894) blijkt dat dat er voor beiden sinds 06.05.2015 een overnameakkoord is van de bevoegde Franse autoriteiten op basis van art. 12§4 Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. De

echtgenote van betrokkene dient zich derhalve eveneens naar Frankrijk te begeven in het kader van het voorgaande overnameakkoord. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het asielverzoek in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen, stelde betrokkene dat de mensenrechten in België gerespecteerd worden en ook omdat er democratie in het land is (DVZ, vraag 34). Met betrekking tot deze specifieke reden om precies in België asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat het volgen betrokkene in diens keuze van het land waar betrokkene asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat hij een probleem heeft met zijn bloeddruk en dat hij claustrofobie heeft (DVZ, vraag 35). Echter, in het administratief dossier van betrokkene is geen enkel medisch document aanwezig dat deze verklaringen staakt. Met betrekking tot deze motieven, met name dat hij last heeft van zijn bloeddruk en claustrofobie, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-III-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Frankrijk de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Frankrijk indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Integendeel, betrokkene is zelf per vliegtuig van uit Bagdad via Turkije naar een onbekend Europees land gereisd vanwaar hij met de auto verder reisde naar België zodat het niet aannemelijk is dat betrokkene niet in staat zou zijn om naar Frankrijk te reizen. Er zijn verder geen gegronde redenen of elementen in het administratief dossier van betrokkene aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Frankrijk. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Frankrijk, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art.10, art.11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van art. 12§4 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking). Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Franse autoriteiten op de luchthaven Charles-de-Gaulle in Parijs om zich vervolgens aan te bieden in de "préfecture de l'Yonne"(4)"

1.6. De bestreden beslissing inzake tweede verzoekende partij luidt als volgt:

**"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam : A. A. (alias FR: Al-Asadi)
voornaam : G. A. A. (alias FR: J. A. A.)
geboortedatum : 22.06.1966
geboorteplaats : Al Chibaich Di-Qar
nationaliteit : Irak

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde op 26.02.2015 in België te zijn aangekomen. Dezelfde dag vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Irak te bezitten en geboren te zijn in Bagdad op 22.06.1966

Een consultatie in de Europese visadatabank toont aan dat er voor betrokkene door Frankrijk een visum werd afgeleverd door de bevoegde diplomatieke post in Bagdad, Irak. De bevoegde Franse autoriteiten hebben op 06.05.2015 het overnameverzoek voor betrokkene ingewilligd.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 03.03.2015 dat dit haar eerste asielaanvraag in België is en zij nooit elders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde dat zij op 25.02.2015 vanuit Bagdad in Irak per vliegtuig van een onbekende vliegtuigmaatschappij naar vermoedelijk Turkije reisde vanwaar zij per transit per vliegtuig van een onbekende maatschappij naar een onbekende Europese luchthaven gereisd zou zijn waar zij op een onbekende datum zou zijn aangekomen. Op een onbekende datum zou betrokkene vervolgens per auto naar Brussel in België gereisd zijn waar zij op 26.02.2015 zou zijn aangekomen en waar zij nog dezelfde dag het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten. Betrokkene verklaarde dat het paspoort dat ze had door de smokkelaar in beslag werd genomen en dat ze niet weet of het een visum bevatte en dat het paspoort zich in eerste instantie bij haar man bevond maar dat ze de gegevens van het paspoort niet kent omdat ze het niet geopend heeft.

Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat haar paspoort in beslag werd genomen door de smokkelaar en dat ze niet weet of haar paspoort een visum bevatte, dient te worden opgemerkt dat uit een consultatie van de Europese Visadatabank dat aan betrokkene een visum kort verblijf (type C) werd uitgereikt door de bevoegde Franse diplomatieke post in Bagdad, Irak. Op basis van de voorgaande informatie werd voor betrokkene op 06.03.2015 een overnameverzoek aan de Franse autoriteiten gestuurd op basis van art. 12§4 van de Verordening van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 (verder: Dublin-III-Verordening). De Franse autoriteiten(2) willigden op 06.05.2015 dit verzoek tot overname in op basis van art. 12§4 van de Dublin-III-Verordening.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Frankrijk voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Frankrijk een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Frankrijk dan in België zou genieten. Frankrijk heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Franse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Frankrijk een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Franse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Frankrijk haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Franse autoriteiten haar zouden repatriëren naar het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar zij haar gewoonlijk verbleef heeft vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. Aangezien uit

de beschikbare informatie uit de Europese Visadatabank blijkt dat er een visum voor betrokkene was afgeleverd door de bevoegde Franse autoriteiten werd betrokkene gevraagd of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling of andere bepaalde redenen die een verzet tegen een mogelijke overdracht naar Frankrijk zouden rechtvaardigen of redenen heeft waarom zij niet naar Frankrijk kan terugkeren. Betrokkene verklaarde daarop dit is omdat ze Frankrijk niet kent en nooit in Frankrijk geweest is (DVZ, vraag 36). Betrokkene brengt echter geen redenen aan die een verzet tegen een overdracht aan Frankrijk zouden kunnen rechtvaardigen omwille van redenen die verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Franse autoriteiten. De verklaring van betrokkene dat zij Frankrijk niet kent en er nog nooit geweest is, kan dan ook niet als gerechtvaardigd beschouwd worden om zich te verzetten tegen een overdracht. Wat bovendien een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Frankrijk dient te worden opgemerkt dat uit een analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Frankrijk (European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, "Dublin II Regulation National Report – France", European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, December 2012; Bureau of Democracy, Human Rights and Labour, « Country Reports on Human Rights Practices for 2013 – France », US State Dept. Publicatie 2014 ; Salignat Claire & Véronique Planès-Boissac, 'Asylum Information Database – Country Report – France', AIDA, 26.01.2015 ; Amnesty International Report 2014/15 « The State Of The World's Human Rights – France », publicatie 2015 ; ELENA Weekly Legal Update - 20 February 2015 – Commissioner for Human Rights Report on France – unofficial translation) blijkt, dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Frankrijk of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Frankrijk automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. Uit een analyse van deze verschillende rapporten blijkt dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Frankrijk dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Frankrijk worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Dat betrokkene bij een overdracht aan Frankrijk in het kader van de Dublin-Verordening geen opvang zou krijgen of daar geen recht op zou hebben zoals bepaald in de opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003 blijkt alleszins niet uit een analyse van de aangehaalde rapporten. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-III-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te dergelijke structurele tekorten vertonen waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of

vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van de aangehaalde informatie echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Frankrijk zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van het hierboven aangehaalde rapport kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Frankrijk autoriteiten, op het leven, de vrijheid of de fysieke integriteit van betrokkene worden vastgesteld. Een kopie van de desbetreffende rapporten wordt in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene toegevoegd. Op basis van deze informatie en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de autoriteiten Franse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in haar zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat zij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat zij in Frankrijk een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Frankrijk er toe zal leiden dat zij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan zij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Franse autoriteiten haar zouden repatriëren naar het land waarvan zij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. De Franse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie (03) werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig en gehuwd is en verklaarde dat zij geen familie in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Betrokkene verklaarde wel dat zij samen met haar echtgenoot Al Assadi Ali Johnny Isa (o.v. 8.027.894) asiel aanvraag in België op 26.02.2015. Uit het administratief dossier van betrokkene en haar echtgenoot Al Assadi Ali Johnny Isa (o.v. 8.027.894) blijkt dat dat er voor beiden sinds 06.05.2015 een overnameakkoord is van de bevoegde Franse autoriteiten op basis van art. 12§4 Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. De echtgenoot van betrokkene dient zich derhalve eveneens naar Frankrijk te begeven in het kader van het voorgaande overnameakkoord. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het asielverzoek in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen, stelde betrokkene dat dit op aanraden van de smokkelaar was en dat België ook de mensenrechten respecteert. (DVZ, vraag 34). Met betrekking tot deze specifieke reden om precies in België asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat het volgen betrokkene in haar keuze van het land waar betrokkene asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene of omdat het aangeraden werd door de smokkelaar, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om haar asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking tot haar gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat zij geen gezondheidsproblemen heeft (DVZ, vraag 35)

Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen gegronde redenen of elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder geen gegronde redenen of elementen in het administratief dossier van betrokkene aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Frankrijk.

Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Frankrijk, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art.10, art.11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van art. 12§4 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking). Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 7 (zeven) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Franse autoriteiten op de luchthaven Charles-de-Gaulle in Parijs om zich vervolgens aan te bieden in de “préfecture de l’Yonne”(4).”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ter terechtzitting blijkt dat de verzoekers inmiddels, in uitvoering van de bestreden beslissingen en met toepassing van artikel 13 § 4 van de Dublin-III-Verordening, reeds zijn overgedragen aan de Franse autoriteiten alwaar hun asielaanvraag zal worden onderzocht. De verwerende partij legt een verslag van vertrek neer waaruit blijkt dat de verzoekers op 28 augustus 2015 werden teruggebracht naar Frankrijk. Het gegeven dat de verzoekers inmiddels reeds naar Frankrijk werden overgebracht staat buiten betwisting tussen de partijen.

2.2. Ter terechtzitting werd dan ook, in het licht van hetgeen voorafgaat, gevraagd het actueel belang bij het onderhavige beroep toe te lichten. De advocaat van de verzoekende partijen meent dat haar belang behouden is door te verwijzen naar de situatie in Calais maar meent dat wat betreft de schorsing dit component onontvankelijk is nu de bestreden beslissingen zijn uitgevoerd. De verwerende partij meent dat de verzoekende partijen niet langer een belang hebben bij het beroep.

2.3. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. *Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (zie onder meer: RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet hem tevens een direct, persoonlijk, wettig, zeker en actueel voordeel verschaffen.

Het belang waarvan een verzoekers blijk moeten geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en zij moeten dat belang behouden tot aan de uitspraak.

De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoekers moeten minstens aannemelijk maken dat de vernietiging hen een concreet voordeel oplevert.

Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang van de verzoekers, komt het de verzoekers toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring hebben (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

2.4. Ter terechtzitting blijkt dat de verzoeker inmiddels, in uitvoering van de bestreden beslissing en met toepassing van artikel 14 § 2 van de Dublin-III-Verordening, reeds is overgedragen aan de Franse autoriteiten alwaar hun asielaanvraag zal worden onderzocht. Het gegeven dat de verzoekende partijen inmiddels reeds naar Frankrijk werden overgebracht staat verder buiten betwisting tussen de partijen.

Ter terechtzitting werd dan ook, in het licht van hetgeen voorafgaat, gevraagd het actueel belang bij het onderhavige beroep toe te lichten. De advocaat van de verzoekende partijen beperkt er zich toe te verwijzen naar "*de situatie in Calais*" en voorts stelt zij zelf geen belang meer te hebben bij de schorsing van de bestreden beslissing nu deze is uitgevoerd. De advocaat van de verweerder stelt dat er de verzoeker geen actueel belang meer heeft, gelet op de tussengekomen repatriëring.

2.5. De advocaat van de verzoekende partijen blijkt niet langer in contact te staan met de verzoekende partijen sinds hun vertrek naar Frankrijk. De loutere verwijzing naar de situatie in Calais, terwijl niet kan worden toegelicht waarom de verzoekende partijen zich naar Calais zouden moeten of willen begeven, maakt op geen enkele wijze concreet aannemelijk dat de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing de verzoekers thans nog tot voordeel zou kunnen strekken.

Het blijkt dan ook dat de verzoekende partijen geen nuttige gegevens ter beoordeling aanvoeren die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak nog een actueel belang bij de nietigverklaring hebben (cf. RvS 7 januari 2015, nr. 229.752). De verzoekende partijen maken op geen enkele wijze duidelijk welk hun belang is bij het verderzetten van het huidige annulatieberoep. Dit volstaat om het beroep te verwerpen (cf. RvS 30 juni 2004, nr. 133.373).

Bij gebrek aan enige concrete toelichting kan de Raad in de gegeven omstandigheden bijgevolg enkel vaststellen dat de verzoekende partijen geen blijk geven van het rechtens vereiste, actueel belang (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

2.6. Het beroep is onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK